

Kokemusasiantuntija: Alekski

Moikka, minä olen Alekski, päälle 20-vuotias nuori aikuinen joka on tässä kertomassa oman tarinani siihen mikä minä olen tänä päivänä, kuka minä olen tänä päivänä erityisesti. Minä aloitan lapsuudesta, koska yleensä mediassa kerrotaan että transsukupuoliset ovat olleet lapsena sellaisia, että he ovat näyttäneet jo selkeästi sitä sukupuoltaan johon he lopulta korjaavat sen sukupuolensa. Minun lapsuuteni oli vähän epätavallinen siihen nähden, koska minä leikin paljon koti- ja hoivaleikkejä. Toki minä leikin myös muilla leluilla, mutta kuulemma tykkäsin erityisesti nimenomaan koti- ja hoivaleikeistä. Minä käytin myös mekkoja, lähinnä koska äiti minut laittoi pukemaan ne, mutta äidin mukaan myös minä tykkäsin niistä todella paljon. Minä kyllä viihdyin paremmin poikien kanssa kavereina, mutta sekin sitten vähän hajosi siinä vaiheessa kun minulle alkoi tulla murrosikä.

Minun murrosikäni alkoi todella aikaisin, 9-vuotiaana. Muistelen, että minun kuukautisenikin alkoivat jo 10-vuotiaana. Ne kaikki muutokset ahdistivat minua ihan suunnattomasti ja minä aloin pukeutua todella paljon vain peittäviin todella isoihin vaatteisiin. Viidennellä ja kuudennella luokalla minä en paljon muuta pukenutkaan päälle. Minun äitini on jossain kohdassa sanonut nyt vanhempana kun olen jo ollut mies ja miehenä kaapista ulkona, niin hän on sanonut että on ihmetelty todella paljon minun nuoruudessani sitä, että minua ne kaikki muutokset ahdistivat niin paljon. Ja kuukautiset esimerkiksi, koska yleensä ne ovat kuulemma sellaisia asioita joista tytöt ja naiset tavallaan pystyvät nauttimaan tietyllä tavalla.

Yläasteelle mennessä minä aloin tunnistaa, että minussa on joku outo tunne että jotain on pielessä, että tämä heteronormatiivinen elämä ei ole minua varten. Ja minä mietin sitä jonkin aikaa, mutta minulla ei ollut ihan hirveästi aikaa katsoa sitä, koska minulla oli todella vaikeita mielenterveysongelmia myös samaan aikaan. Ja loppujen lopuksi minä päättelin, että se on sitä että minä tykkään tytöistä. Ja sitten minä aloin rakentamaan aika vahvan sellaisen niin sanotun lesboidentiteetin siihen, että olen nimenomaan tytöistä kiinnostunut ja että se outo tunne ja se erilaisuus tulee siitä vaikka minä en koskaan erityisemmin ollut sitten kuitenkaan tyttöihin ihastunut.

Yläasteen jälkeen minä lähdin lukioon ja se jäi kesken todella nopeasti puolen vuoden jälkeen ja minulla oli sitten siinä puoli vuotta sellaista, että minulla ei ollut oikein mitään. Ei harrastuksia, ystäviä minä näin satunnaisesti, niin minulla oli todella paljon aikaa vain miettiä, että miksi se outo tunne on edelleen ja miksi se tyttöjen kanssa seurustelu tuntuu niin oudolta ja kun he yrittävät saada jotain intiimimpää läheisyyttä, niin miksi se saa melkein minut juoksemaan pakoon. Minä en tarkalleen tiedä missä kohtaa se minun ajatukseni siitä transsukupuolisuudesta tuli. Minä tiedän sen verran, että se oli aika varmasti siinä vaiheessa kun minä täytin 17 niin minä tiesin sen jo. Minä olin kuitenkin todella vainoharhainen ja minä pelkäsin todella paljon. Minä en siis uskaltanut esimerkiksi googlettaa mitään transsukupuolisuudesta, koska minä pelkäsin että minun vanhempani saisivat tietää sitä kautta vaikka se käytännössä oli mahdotonta. Minä en myöskään uskaltanut puhua pitkään aikaan vielä yhtään kenellekään, en edes minun parhaille ystäväilleni koko asiasta. Mutta sitten vähän ennen minun 18-vuotissyntymäpäivää minä kerroin ensimmäiselle ystäväälle. Hän oli tosi tsemppaava, hän kannusti minua eteenpäin. Hän otti minut todella lämpimästi vastaan ja sanoi, että minussa ei ole mitään väärää, joka oli minulle todella suuri helpotus. Minä sain siitä todella paljon rohkeutta.

Sen jälkeen minä aloin valita nimeni, koska se on jotenkin ensimmäinen sellainen konkreettinen asia jota sukupuolen korjausprosessissa tulee eteen, ainakin minun kohdallani. Nimen valinta on sellainen, että ihmiset tekevät sen todella eri tavoilla. Jotkut valitsevat sellaisen nimen joka tuntuu hyvältä, jotkut valitsevat suvusta. Minulle se oli sellainen yhdistelmä omaa valintaa, mutta toisaalta myös perhetraditiota. Minun ensimmäinen nimeni Aleksii niin se tulee siitä että kun minä olen todella paljon kirjoittanut nuorena, niin aina kaikissa minun tarinoissani liikkui joku Aleksii, Alex, Alexander, joku vastaava, niin minä mietin että olisiko se sitten se Aleksii. Ja se lopulta tuntui hyvältä. Minun toinen nimeni valikoitui sen mukaan, että minun vanhemmillani on ollut tapana meille jokaiselle lapselle antaa yksi nimi raamatusta ja sen myös minä annoin tai valitsin itselleni. Sen jälkeen minä kerroin lopuillekin ystäväilleni siinä kun oli kesällä Helsinki Pride, niin se sopi todella hyvin siihen että pystyy tulemaan kavereille kaapista ulos ja kertoa että hei, minä olen muuten mies ja minun nimeni on Aleksii. Se oli siis todella helpottavaa.

Sen jälkeen minä todella pian kerroin jo isälleni, joka alkujärkytyksen jälkeen otti asian ihan todella hyvin ja minä tiesinkin sen että hän ottaa, koska hän on aina ollut sellainen. Sitten minä olin ajattelut, että minä kerron äidilleni syntymäpäivänäni, koska hän oli ollut koko heinäkuun reissussa ja minulla on siis syntymäpäivät siinä heinäkuun lopussa, niin hän ei ollut tiennyt koko tästä minun kaapista ulostulo -prosessistani mitään. Hän siis tuli käymään kotona sitten minun syntymäpäivänäni ja minä olin tsempannut itseäni todella paljon valmiiksi sitä varten, mutta sitten hän antoi minulle syntymäpäiväkortin jossa luki, että hyvää syntymäpäivää 18-vuotiaalle tyttärelleni tai jotain vastaavaa. Niin siinä vaiheessa minä jänistin, koska enhän minä sellaisen jälkeen voi sanoa että hei äiti, minä olenkin poika. Minä kerroin sitten lopulta äidilleni kirjeellä, kirjoitin hänelle kirjeen jossa avasin todella paljon sitä asiaa, että mitä minussa on tapahtunut että olen tajunnut olevani poika. Ja lisäksi myös kirjoitin siihen eri nettisivuja joilta voi etsiä lisätietoa, koska minä tiesin että äidilleni saattaa olla huomattavasti vaikeampi ja hän saattaa myös olla vähän negatiivisemmalla fiiliksellä asian suhteen. Me emme muutamaa viikkoon puhuneet asiasta, koska minä annoin hänelle aikaa ajatella. Mutta sitten minun oli pakko ottaa härkää sarvista, koska minä halusin kertoa myös sisaruksilleni, koska minulla oli todella paljon paineita siitä että he eivät vielä tienneet. Sisarukseni ottivat sen todella hyvin ja sen minä tiesin, vaikka äitini vähän varoitteli että yksi saattaa reagoida vähän huonosti ja minä olin sitten sen takia jättänyt hänet viimeiseksi. Loppujen lopuksi hän suuttui ainoastaan siitä, että minä olin kertonut hänelle viimeisenä, vaikka me olimme siinä vaiheessa varmaankin läheisimmät sisaruksista.

Sen jälkeen minä aloin kertoa sukulaisille, jotka pääsääntöisesti ottivat ihan hyvin. Jotkut sukulaiset todella hyvin, jotkut niin että heidän omat arvomaailma on asiaa vastaan, mutta he kuitenkin totesivat että he haluavat kunnioittaa kuitenkin minun mielipidettäni ja päätöstäni. Yksi sukulainen, hän alkuun hyväksyi, mutta sitten kun hänelle selvisi että minä olen kiinnostunut myös miehistä niin siinä vaiheessa hän suuttui, että ei voi olla homo ja transsukupuolinen samaan aikaan. Ja siinä vaiheessa minä totesin, että minun ei ole järkevää pitää tuollaista ihmistä lähipiirissäni, joka ei suostu kunnioittamaan minua. Hän ei edes suostunut harkitsemaan että kutsuisi minua oikealla nimelläni ja minä sitten laitoin häneen välit poikki siitä huolimatta, vaikka elämä on hankaloitunut sen takia hiukan ja vaikka meillä on ollut aikaisemmin todella läheiset ja hyvät välit.

Sinä syksynä sitten minä aloitin uuden koulun ja minä sitten varasin koululääkärille ajan, josta minä sain lähetteen Helsinkiin. Minä pelkäsin todella paljon sinne menemistä, koska

minä olin todella paljon lukenut kokemuksia että mielenterveysongelmat, erityisesti vakavammat vaikuttavat todella vahvasti siihen prosessiin ja siihen, että todennäköisesti saa jäähyin tai lykkäystä esimerkiksi vuoden tai kaksi, että mieltii asiaa vielä lisää tai saa mielenterveyden vähän vakaampaan kuntoon. Minä kuitenkin puhuin todella avoimesti siitä mielenterveydestäni, myös siitä että mikä minun oloni on sillä hetkellä ja se ilmeisesti vaikutti positiivisesti, että minä puhuin niin avoimesti. Se prosessi oli aika raskas. Raskain käsiteltävä asia oli lapsettomuus, koska nuorena lapsettomana ihmisenä jolla on hyvin vahva hoivavietti ja joka haluaa siis biologisia lapsia, niin se oli todella raskas käsitellä. Minä olen käsitellyt sitä sen jälkeenkin todella paljon. Minä olin käsitellyt sitä jo etukäteen ja sain kiitosta siitä, että olin käsitellyt sitä ihanan syvällisesti. Tällä hetkellä se ei vaivaa erityisemmin, koska kaksi kissaa riittää pitämään hoivaviettini kuosissa ihan riittävän paljon.

Se tutkimusjakso kesti yhdeksän kuukautta ja minä sain diagnoosin, joka oli minulle ihan suunnaton helpotus, koska minä pelkäsin sitä todella paljon että minä en saisi sitä. Sen jälkeen minä sain lähetteen hormonipoliklinikalle. Minä aloitin testosteronit, siitä on nyt siis noin kaksi ja puoli vuotta. Viime talvena minä kävin rintakehän maskulinisaatioleikkauksessa, eli mastektomiassa ja siitä on siis se yhdeksän kuukautta nyt. Ja ne ovat olleet ehkä ne parhaat muutokset mitä minulla on tullut. Juridisen sukupuolen vahvistamiseen minulla on ollut paperit olemassa jo varmaankin vuoden verran, mutta minä en ole sitä vielä tehnyt ja minä kerron tämän siksi, että ihmisillä on todella erilainen tapa käsitellä ja käydä läpi se oma sukupuolenkorjausprosessi ja jokainen sukupuolenkorjausprosessi on erilainen. Ja ihmisillä on esimerkiksi erilaisia syitä ja erilaisia tapoja hoitaa tuo sukupuolen juridinen vahvistaminen. Jotkut saattavat mennä heti paperit käteen saatuaan maistraattiin sen tekemään, jotkut saattavat lykätä sitä vähän vielä epävarmuuden takia. Minun kohdallani lykkäys johtui siitä, että se sisältää niin paljon byrokratiaa että minulla ei yksinkertaisesti ole ollut voimia. Eikä minulla varsinaisesti ole kiirekään, koska ei se ihan hirveästi aiheuta ainakaan toistaiseksi ongelmia, vaikka minä kuitenkin näytän ihan maskuliiniselta mieheltä.

Tulevaisuuden suhteen minulla on aika selvät sävelet. Minä haluan jossain vaiheessa kohdun ja munasarjojen poistoleikkauksen, mutta se ei todellakaan ole vielä ajankohtaista enkä minä halua sitä vielä, koska se jotenkin tekee siitä biologisten lasten saamisen mahdottomuudesta vielä konkreettisempää, joten minä en ole vielä valmis tekemään sitä päätöstä. Mutta onneksi on aikaa. Muuten minulla ei ole mitään toiveita, enkä oikeastaan haluakaan mitään muita leikkaushoitoja. Ja se on onneksi ihan ok, koska Suomessa meitä ei pakoteta tekemään mitään mitä me emme halua.

Miltä minusta tuntuu nyt sitten? Minusta tuntuu todella hyvältä, minusta tuntuu oudolta kun vertaan itseäni siihen teini-ikäiseen 14-15-vuotiaaseen minuun, joka oli todella epävarma, tietyllä tavalla arka, todella negatiivinen ja vihasi itseään ihan suunnattomasti. Kun nykyään minä olen positiivinen, minä olen toiveikas, minä olen luottavainen, minä olen todella paljon itsevarmempi. Transpolilla kun oli läheistapaaminen niin minun vanhemmiltani kysyttiin mikä on ollut konkreettisin muutos tässä kaapista ulostulon jälkeen ja tämän tutkimusjakson aikana ja minun isäni sanoi, että se että tuosta on tullut niin itsevarma ihminen, koska minä olin aikaisemmin niin epävarma. Minusta on tullut todella iloinen ja tärkein mikä ehkä eniten vaikuttaa minuun itseäni ja suoraan minun hyvinvointiini on se, että minä nykyisin rakastan itseäni ja se tuntuu ihan mahtavalta.